

Răbdare

Lucian Cazacu

Răbdare

Răbdare,
când ochii tăi nu văd departe,
când drumurile-ți par deșarte,
când n-ai primit răspunsuri clare,
când apele nu-s dulci, ci amare.

Răbdare,
când parcă-ntârzie promisiunea,
când n-ai primit încă viziunea,
când soarele nu vrea să iasă,
când simți povara că te apasă.

Răbdare,
când binele nu-i luat în seamă,
când lumea-i crudă și infamă,
când pâinea ți se-ntoarce piatră,
când focul nu se aprinde-n vatră.

Răbdare,
când râurile stau să sece,
când veselie vrea să plece,
când ascultarea-i rebeliune,
când răul vrea să se răzbune.

Răbdare,
când încercarea e prezentă,
când pacea lumii e absentă,
când alții și-au pierdut credința,
când frica le-a curmat voința.

Răbdare,
când n-ai primit încurajare,
când rana încă te mai doare,
când tot ce-i sfânt e teorie,
când ochiul, plânsul nu-l mai știe.

Răbdare,
când așteptarea e prea lungă,
când timpul pare să n-ajungă,
când roata vieții se grăbește,
când tinerețea se-ofilește.

Răbdare,
când nu mai poți și aștepti finalul,
când barca ta dorește malul,
când știi că n-ai să pierzi, ci mare
va fi răsplata-ți prin răbdare.